

Monsinjora Okarisa Adventa vēstījums: “Adventā sagatavoties pieņemt Kristus piedzimšanu kā jaunu dāvanu”

“Opus Dei” prelāta meditācija Adventā. Audioierakstā viņš apcer Jaunavas Marijas “fiat” sekas un to, kā viņa sagatavojās uzņemt savu Dēlu. Šeit dalāties ar audioieraksta transkripciju.

15.12.2020

“Sagatavojiet Kungam ceļu, dariet taisnas Viņa takas” (Mk 1, 3).

Adventa laika liturģija mums piedāvā šos Isaja pravietiskos vārdus par Jāni Kristītāju, ko mēs lasām arī evaņģēlijā. Adventa laiks ir gaidīšanas un sagatavošanās laiks; nevis pasīvas gaidīšanas, bet gan sagatavošanās laiks Kunga atnākšanai.

Mēs svinēsim Ziemassvētkus, tieši Kunga Iemiesošanos, Dieva Dēla dzimšanas dienu, kas kļuva bērns mūsu dēļ. Mums jāsāk gatavoties kontemplēt šo brīnišķīgo noslēpumu, kas ir Dieva mīlestības izpausme, Kunga sevis ziedošana mums. Viņš, kas ir Visuvarenais, Radītājs, Bezgalīgais, grib padarīt sevi par mazu bērnu mums un par mums.

Mums ir jāsaprot, lai tiešām katru gadu no jauna saņemtu šo Dieva dāvanu ar milzīgu pateicību. Mēs labi zinām arī to, ka Adventa laika liturģija attiecas arī uz Kunga otro atnākšanu pasaules beigās, ko kaut kādā veidā katrs cilvēks piedzīvo priekšlaicīgi ar savu nāvi, ar savu aiziešanu no šīs zemes. Tam nav mūs jābiedē, bet tam jāliek mums uztvert mūsu dzīvi kā sagatavošanos, kā Adventu: ka Kungs nāk mūs ņemt Sev līdzī. Visa mūsu eksistence savā ziņā ir gaidīšanas laiks līdz tai dienai, kad Jēzus nāks mūs ņemt pie Sevis.

Aktīvas gaidīšanas laiks. Mūsu ceļam uz Betlēmi ir jābūt Jēzus meklēšanas ceļam visās mūsu ikdienas dzīves dimensijās. Bet, lai to īstenotu, mums “jādara taisnas Viņa takas”. Ko nozīmē “darīt taisnas Viņa takas”? Tas nozīmē, ka mums jānoņem šķēršļi Kunga atnākšanai pie mums, mūsu dvēselē, mūsu dzīvē.

Un ar kādiem šķēršļiem mēs saskaramies? Ar daudziem! Katrs no mums var paskatīties: kas tad ir manā dzīvē tas, kas kaut kādā veidā ir šķērslis pilnīgākai mūsu Kunga atnākšanai pie manis? Citiem vārdiem sakot, kas kavē manas dvēseles, manas dienas, manas ikdienišķās dzīves atvēršanos Kunga pilnīgākai ieplūšanai manī ar savu spēku, savu žēlastību, savu labumu, savu prieku? Īsumā, visus šķēršļus var apkopot vienā lielā traucēklī – mūsu ‘es’, mūsu pašu lepnība, ar kuru mums vienmēr būs jācīnās, neļaujoties grūtsirdībai, kad tā parādīsies.

Būtībā tā ir atgriešanās. Atgriešanās, kas zināmā mērā patiesībā ir arī mūsu centienu auglis, bet galvenokārt – Dieva žēlastības auglis. Tā ir Dieva dāvana, kas dod mums gaismu, lai mēs redzētu, kas mums ir jāuzlabo un kādi ceļi mums jāatbrīvo Kunga atnākšanai mūsu dzīvē. Un

tajā pašā laikā tā ir spēks, ko Kungs dod mums ar savu žēlastību, lai mēs varētu to darīt, lai mēs varētu atbildēt Viņa žēlastībai.

Tāpēc, redzot mūsu ierobežojumus, mūsu trūkumus, mums nav jāzaudē dūša. Tie mums kaut kādā veidā var dod prieku nevis tāpēc, ka tie ir trūkumi, bet tāpēc, ka tie ir gaisma, kas ļauj mums pilnveidoties, atvērties vairāk Dieva dāvanai. Un, galvenais, tie ļauj mums saskatīt šo Dieva žēlastību, šo Dieva gaismu kā augli, kā sekas tik lielai Visuvarenā Dieva mīlestībai pret katru no mums, kas tagad atklājas mums Viņa atnākšanā, uz kuru mēs ceram un aktīvi gatavojamies – Dievs, kas kļuvis bērns mums un mūsu dēļ.

Kunga atnākšanas apcere loģiski vedina mūs domāt arī par Euharistiju, jo tieši tur, ja gribam – katru dienu, mēs atrodam visu spēku, lai atvērtu dvēseli tai

atnākšanai, kas jau ir pilna realitāte Svētajā Komūnijā, jo, kā teica kāds Baznīcas tēvs, konkrēti – svētais Leons Lielais, tekstā, ko liturģija dažkārt arī piedāvā, “līdzdalība Kristus Miesā un Asinīs mūs vienkārši pārveido tajā, ko mēs saņemam”. Svētā Komūnija mūs pakāpeniski identificē ar Jēzu Kristu, jo šī “ceļu sagatavošana”, “ceļu iztaisnošana”, “sevis sagatavošana Kunga atnākšanai” nozīmē sagatavoties sevis identificēšanai ar Viņu. Un mēs to pamatā darām Euharistijā, vai drīzāk – Viņš pats to dara Euharistijā! - lai šī identificēšanās būtu īsta, lai mūsu domas būtu saskaņā ar mūsu Kunga domām, lai mūsu attieksme cilvēku vai apstākļu priekšā būtu tāda pati kā Viņa attieksme.

Mēs identificēsimies ar Jēzu Kristu Adventa laikā, arī domājot par Bērna vienkāršību, par Bērna pieejamību, par to, kā Bērns ļauj rīkoties ar sevi;

un kam tieši to ļauj? Vistiešākā veidā
– Vissvētākajai Jaunavai Marijai!

Un tā mēs nonākam pie cita aspekta,
ko es gribētu padarīt par mūsu
lūgšanas tēmu: lūgt Dievmātei, un
mēs to lūdzam viņai tagad, lai viņa
mūs pavada arī viņas Bezvainīgās
ieņemšanas svētkos. Patiesībā, lai
mēs pavadām viņu ceļā uz Betlēmi,
lai atrastu Jēzu Kristu vēl pilnīgāk,
vēlreiz kontemplējot Viņu un
pārdomājot, ka Viņš kļuva Bērns
mūsu dēļ, šādi izpauzdam Viņa
bezgalīgo mīlestību.

Marijas Bezvainīgā ieņemšana

Viņa, Marija, tika ieņemta bez traipa,
žēlastības pilna. Tā viņu sauc
erceņģelis Kunga pasludināšanas
brīdī: ‘žēlastības pilnā’. “Esi
sveicināta, žēlastības pilnā” (Lk 1,
26). Vēlāk viņš teiks arī vārdu
“Marija”, kad viņai sacīs “Nebaidies,
Marija” (Lk 1, 30); bet sveicienā viņš
izmanto, it kā tas būtu viņas īstais

vārds, – “žēlastības pilnā”. Bet ko nozīmē “žēlastības pilnā”? Sākotnējā nozīme ir “pilnīgi žēlastības pārveidotā”. Tā mēs viņu kontemplējam, zinot, ka viņa ir mūsu Māte – Dieva Māte no Iemiesošanās brīža, un mūsu Māte.

[Šī aina] lika Svētajam Hosemarijam ar apbrīnu, ar kādu arī mēs gribētu, teikt vārdus: “Lielāks par tevi ir tikai pats Dievs!” Skatoties uz Jaunavu Mariju, teiksim viņai: “Lielāks par tevi ir tikai pats Dievs!” Viņa saņem apbrīnojamu aicinājumu. Viņa pajautā, lai skaidri uzzinātu, par ko ir runa. Un, kad eņģelis to izskaidro, viņa dod sevis veltīšanas pilnu atbildi: “*fiat!*”, “lai notiek!”; “lai man notiek pēc tava vārda!” (Lk 1, 38).

Pirmais Advents bija jau Kunga piedzimšanas gaidīšana, kopš Viņš atradās Marijas jaunavīgajā klēpī. Šajā Dievmātes atbildē mēs redzam, kā pāvests Francisks teica kādā

homīlijā, ka žēlastības pilnība pārveido sirdi un padara to spējīgu izpildīt šo lielisko aktu, Jaunavas Marijas “*fiat!*”, kas mainīs cilvēces vēsturi (Pāvests Francisks, 8-XII-2015). Lūk, kāds vārds: “Lai notiek!”

Arī mums ir jāatbild Kungam šādi: “Lai notiek!” Jo mums visiem ir ļoti konkrēts aicinājums. Svētais Pāvils vēstulē efeziešiem, ko daudzi no mums, droši vien visi, kādreiz un pat bieži, esam meditējuši, apgalvo, ka Dievs, mūsu Kungs “mūs izredzējis pirms pasaules radīšanas, lai mēs mīlestībā būtu svēti un nevainīgi Viņa priekšā” (Ef 1, 4).

Tas teksts latīņu valodā ir interesants, jo saka “*immaculati*”, nevainīgi. Mēs īsti neesam ‘nevainīgi’, bet Dievs aicina mūs kļūt par nevainīgiem. Bet kā? Mīlestībā, raksta svētais Pāvils, caur mīlestību... Tāpēc šis vispārējais aicinājums uz

svētumu, ko svētais Hosemarija vienmēr sludinājis, un ko Otrais Vatikāna koncils ir svinīgi apstiprinājis, nav aicinājums uz tādu svētumu, kurā nav nekādas vainas, it kā mums vajadzētu būt ‘super nevainojamiem’ vai cienīgiem kļūt par kāda muzeja eksponātiem... Tas drīzāk ir svētums, kas izpaužas mīlestībā, mīlestības pilnībā. Jo ar Dieva žēlastību mēs varam mīlēt Dievu arvien vairāk un vairāk, neskatoties uz mūsu trūkumiem, lai gan mums joprojām ir trūkumi un ierobežojumi. Mēs varam mīlēt Dievu un mīlēt citus cilvēkus.

Benedikts XVI enciklikā “*Deus Caritas est*” sev jautāja: Vai ir iespējams mīlēt Dievu, kuru mēs neredzam? Protams, viņš būtu varējis sniegt filozofisku un teoloģisku atbildi uz šo jautājumu, bet viņš aprobežojās ar fundamentālo sintētisko atbildi. Vai ir iespējams mīlēt Dievu, kuru mēs

neredzam? Īstenībā, “Dievs ir kļuvis redzams Jēzū Kristū”. Lūk, uz ko mums jākoncentrējas: kontemplēt mūsu Kungu, Jēzu Kristu, Evaņģēlijā un mūsu personīgajā lūgšanā. Tāpēc, ka tādā veidā mēs arī iegūsim spēku vairāk mīlēt citus un atdarināt svēto Jaunavu Mariju.

Iespaidīgi ir tas, ka tieši pēc Kunga Pasludināšanas, tūlīt pēc tam, kad Marija kļuva par Dieva Māti ar savu “*fiat!*”, pirmais, kas, ja varam tā teikt, viņai ienāca prātā, ir domāt par savu māsīcu. Eņģelis viņai bija teicis, ka viņas māsīca gaida bērnu, bet nelika viņai iet viņu apciemot. Tā ziņa bija Dieva visvarenības zīme, jo māsīca bija jau gados. Un Jaunava Marija uzreiz saprot, ka viņas māsīcai būs vajadzīga palīdzība, un dodas ceļā. Viņa dodas turp nevis, lai sasveicinātos un pavadītu kopā dažas stundas vai dažas dienas... Viņa tur pavada vairākus mēnešus, paliek tur mēnešiem ilgi...!

Lūgsim Jaunavai Marijai, lai viņa
iegūst no Kunga priekš mums
žēlastību, kas mums palīdz,
pirmkārt, pamanīt citu cilvēku
vajadzības, un tad, pieņemt lēmumu
kalpot citiem, vēlēties palīdzēt, aktīvi
rīkoties, izjust citu vajadzības kā
mūsējas.

Un mēs redzam, kā Bezvainīgā
Jaunava Marija spēj pamanīt
apkārtējo vajadzības Kānā, kas ir
viņas žēlastības pilnības izpausme.
Mūsu Kungs, Viņa mācekļi un
Jaunava Marija tiek aicināti uz šīm
kāzām, bet Jaunava Marija ir vienīgā,
kas pamana, ka trūkst vīna. Mēs
varētu domāt, ka tā ir tik materiāla
lieta..., bet tas laulāto pārim bija
svarīgi, lai viņi netiktu apkaunoti.
Jaunava Marija pamana pat tādas
sīkās lietas, un tas ir pateicoties viņas
mīlestībai, viņas žēlastības pilnībai.

Māt! Mums nav žēlastības pilnības,
bet ar tavu palīdzību mēs vēlamies

tev līdzināties, lai kļūtu līdzīgāki
Jēzum Kristum, un lai šajā Adventa
laikā sagatavotos saņemt
Ziemassvētkus kā jaunu dāvanu, kas
darītu mūsu dzīvi par dāvanu citiem
un jo īpaši tiem, kam tas visvairāk
vajadzīgs. Ir tik daudz cilvēku, kas
dzīvo vientulībā, tik daudz slimu,
izolētu cilvēku, tik daudz ir to, kas
pandēmijas dēļ cieš nopietnas
ekonomiskas grūtības savās ģimenēs.

Nobeigumā mēs pievēršamies
Marijas mātišķajai starpniecībai, lai
viņa kopā ar svēto Jāzepu mūs vada
arī ceļā uz mūsu pastāvīgo Betlēmi,
uz mūsu personisko tikšanos ar Jēzu
Kristu.

(Audio transkripcija)

monsinjora-okarisa-adventa-vestijums-
adventa-sagatavoties-pienemt-kristus-
piedzimsanu-ka-jaunu-davanu/
(5.08.2025)